

شاید شنیده باشید که:

وجودک ذنب لایقاس به الذنب

(به نقل از مصباح الانس، نوشته ابن حمزه فناری در شرح مفتاح الغیب به تصحیح محمدخواجوی، انتشارات مولی، تهران، ۱۳۷۴، ص ۶۹۳)

وجود داشتن در برابر خداوند، آن حی مطلق، گناه است، چه گناهی!

عجیب هم نیست که او از رگ گردن به ما نزدیکتر است و ما او را نمی بینیم، چون خود را می بینیم. باید خود را **حذف** کنیم و بکشیم تا خود را نبینیم و خدا را ببینیم. وقتی از خود گذشتیم، حقیقت را می بینیم. وگرنه همیشه احتمال لغزش خواهد بود!

بیاییم یک بار «هستی» را درست صرف کنیم:

- نیستم
- نیستی
- هست!

باید گذشتن از دنیا به آسانی
باید مهیا شد از بهر **قربانی**
سوی حسین رفتن، با چهره ای خونین
زیبا بود این سان، معراج انسانی

پاتوق فرهنگی تربیتی جبرئیل

www.Jebrael.ir

